

Otvorila oči a zahľadela sa na strop cely. Odkiaľsi prichádzal hluk, ktorý ju zobudil. Stále omámená liekmi proti úzkosti a s ťažkou hlavou sa namáhavo nadvihla na lôžku a rozhliadla sa.

Z chodby prenikalo popod pancierové dvere mdlé svetlo a rovnako bledé číslice na budíku ukazovali päť hodín päťdesiattri minút. V diaľke si unavene priadla ventilácia, kdesi zachrčal kašeľ a vzápätí zavýzgal preležaný matrac. Vonku sa vietor preháňal okolo plota s ostnatým drôtom a tlmene nariekal. Všetko ako zvyčajne. Aspoň sa tak zdalo.

Isteže, nastávajúci deň bol pre ňu výnimočný. Väznica a ani tristo väzňov v nej však nemali nijaký dôvod vybočiť zo zabehnutých kolají.

Zadržala dych. Nastražila uši a zachytila nezvyčajné vibrácie, ktoré sa odlišovali od známeho väzenského bzukotu. Nejasný, sotva počuteľný zvuk neznel zreteľnejšie, ani keď zistila, odkiaľ prichádza: z bloku väzenských dozorcov. Z hučiacich hlasov zaznievala nervozita.

Odstrčila prikrývky a položila vystreté chodidlá na ľadovú dlážku. Obišla toaletu, z ktorej sa šíril ostrý zápach moču, rukou pohladila roh umývadla a zastala pred ťažkými zelenými

dverami. Oči mala na úrovni priezoru. Ruch a lomoz tam zneli jasnejšie.

Pritisla ucho na studený kov dverí a tentoraz si bola istá, že sa niekto blíži. Podľa rytmu štrngania zväzku kľúčov na opasku usúdila, že osoba kráča rezko až náhlivo.

Celou odrazu zaduneli dva pravidelné údery. Vzápätí v zámku zarachotil kľúč, pánty zaškrípali.

„Sarah Geringňenová, obleč sa.“

Z chodby vrazilo do cely belavé svetlo a zaútočilo na ňu rovnakou brutalitou ako rozkaz, ktorý jej chrstli do tváre.

„Prečo?“ odvrkla podráždene Sarah a zabodla sa pohľadom do ženy. „Vychádzku mám naplánovanú na ôsmu ráno. Nie je ani šesť hodín.“

Dozorkyňa natlačená v uniforme ako jaternica sa poškriabala na dvojitej brade, akoby ju uštipol komár.

„Niekto sa chce s tebou stretnúť.“

„Kto?“

„Neviem. A mám inú robotu ako odpovedať na tvoje otázky.“

Sarah sa skúmavo zahľadela na ženu, s ktorou sa zhovárala. Ako kedysi. Pri vypočúvaní podozrivých. Prílišná horlivosť, prehnane autoritatívne správanie, nervózne pohyby. Nie, táto žena nie je v pohode.

Dozorkyňa naozaj nebola vo svojej koži. Buď mala problém uposlúchnuť rozkaz, o ktorého splnenie ju požiadali, alebo sa bála prezradiť Sarah identitu návštevníka.

Obe ženy prechádzali okolo pancierových dverí, za ktorými spali čierne duše ostatných väzňov. Z ciel sa šírili chlóróvé výpary čistiaceho prostriedku, no pach potu neprekryli.

„Pohni sa!“

Náhla zmena v časovom harmonograme narušila psychickú prípravu, ktorú Sarah podstúpila pri predstave mimoriadneho dňa. Dnes ju majú prepustiť. Len čo vytiahne päty z nápravného

strediska v Osle, vrhnú sa na ňu novinári. „Cítite úľavu, že vás zbavili viny v súvislosti s vatikánskym prípadom, alebo hnev pri pomyslení na rok strávený za mrežami?“ „Aké máte plány?“ Mlčí. Nezmôže sa na odpoveď. V dave zvedavcov zbadá Christophera, no ovládne sa a nejde za ním. Mama so sestrou ju chcú vyobjímať, otec sa drží v ústraní ako zvyčajne. Po príchode do rodičovského domu im naservíruje, čo túžia počuť: je šťastná, že je opäť na slobode.

„Kam vlastne ideme?“ spýtala sa.

„Do kancelárie riaditeľa.“

„Chce sa so mnou stretnúť?“

„Povie ti to osobne.“

Dozorkyňa už zaklopala na riaditeľove dvere.

„Ďalej!“ odvetil priškrtený hlas.

Sarah sa zhlboka nadýchla. Uistila sa, že stojí oboma nohami pevne na zemi. Riaditeľ väznice vstal od stola, aby jej podal ruku, no ona sa nepohla z miesta. V miestnosti sa nachádzala ešte jedna osoba.

„Stefena Karlstroma vám azda nemusím predstavovať,“ povedal nízky muž v okuliaroch.

Hranaté plecia, vek štyridsaťpäť až päťdesiat rokov, vyholená hlava. Osloský policajný riaditeľ vykročil k Sarah.

„Som... Som šťastný, že ťa vidím,“ prihovoril sa jej.

V priebehu roka schudla o desať kíľ a donedávna štíhla postava pôsobila hrozivo vychudnutým dojmom. Vlasy nemala vyčesané do vrkoča na temene hlavy, ale nosila krátky rozstrapatený účes, ktorý dal vyniknúť ľadovo modrým očiam. Kam sa podela jeho spolubojovníčka zo špeciálnej jednotky, s ktorou si tak dobre rozumel? Čo sa stalo s inšpektorkou vzbudzujúcou rešpekt, ktorej šéfoval takmer desať rokov?

„Prečo si prišiel?“ spýtala sa.

„Sadni si, prosím,“ požiadal ju.

Sarah sa tá ceremónia nepozdávala. Natahovali čas, všetko bolo priveľmi strojené. Urobila, čo povedal, aby to čo najskôr mala za sebou.

Stefen rozprával, akoby odriekal učivo, ktoré si vtĺkol do hlavy na poslednú chvíľu.

„Bohužiaľ, nemám pre teba dobrú správu.“

Nemihla ani okom.

Riaditeľ sa pomrvil a kožené kreslo pod ním zavrzgalo.

„Ide o tvojho otca. Už nie je medzi živými.“

Stefenovi sa v tichu ťaživom ako väzenské múry zlomil hlas.

Odmietla tú informáciu prijať. Správa nezapadala do plánu, ktorý si tak starostlivo pripravila na tento deň.

„O jeho smrti sme sa dozvedeli dnes v noci,“ vysvetľoval.

Tentoraz ju slovo smrť zasiahlo, ale bolesť sa nedostavila hneď. Vyrastala s otcom, no vlastne ho vôbec nepoznala. Kým pracoval a ona so sestrou boli ešte deti, odchádzal za vojnovými reportážami na opačný koniec sveta. Po návrate takmer neprehovoril a nezúčastňoval sa na rodinnom živote. Po odchode do dôchodku ostal doma, mlčanlivý a vždy odmeraný. Žil s nimi, no akoby tam ani nebol. Z čisto racionálneho hľadiska sa jeho smrťou takmer nič nezmenilo. Sarah však v hĺbke srdca cítila, že sa v nej niečo zlomilo. Nemohla si pomôcť, hrdlo sa jej stiahlo.

„A prečo si mi to prišiel oznámiť práve ty?“

Stefen zopál ruky a zhlboka si vzdychol.

„Lebo ho zavraždili.“

Akoby jej v hlave vybuchla nálož, uvoľnený adrenalin sa rozšíril do celého tela. Odrazu sa jej zdalo, že sa prebrala z dlhého spánku.

„Zavraždili? Môjho otca?“

Stefen prikývol.

„Je mi to tak ľúto, Sarah, ja...“

„To nedáva zmysel. Žiadny zmysel!“

Riaditeľ väznice si počúchal plešatú hlavu.

„Viem, ťažko tomu uveriť.“

„A mama?“ spýtala sa Sarah a náhle sa roztriasla.

„Je v poriadku. Nebola v tom čase doma. Odišla k tvojej sestre. Chceli prísť spolu po teba, keď ťa prepustia.“

„Ale to nie je možné! Čo sa vlastne stalo?“

„Ktorási suseda šla vyvenčiť psa a ten začal pred bránou tvojich rodičov štekať. Nevládala ho zadržať, bežal k domu a podarilo sa jej ho dohoniť až na schodisku. Dvere boli vylomené. Na volanie nikto neodpovedal. Rýchlo zalarmovala políciu. Bolo pol jedenástej. Hliadka, ktorú vyslali na miesto, objavila mŕtvolu v pracovni na poschodí.“

Potlačila nevoľnosť.

Stefen k nej natiahol ruku, ale odstrčila ju.

„Ako zomrel?“

„Zatiaľ nevieme. Na mieste pracujú znalecké tímy. V tejto chvíli je jasné iba to, že vchodové dvere niekto vylomil.“

„Nevydarená lúpež,“ šepľala Sarah.

Zdalo sa, že Stefen hľadá slová. Visela mu na perách pripravená zachytiť prvé, ktoré vypustí z úst. Pozrel sa jej priamo do očí.

„Sarah, stav, v akom našli tvojho otca, a spôsob, akým to bolo zinscenované, nasvedčujú, že nejde o prácu lupiča prichyteného pri čine.“

Po ceste sa rútilo BMW s pohonom všetkých štyroch kolies a znakom nórskej polície. Vírilo mračná suchého lístia. Aspoňže sa Sarah vďaka skoršiemu prepusteniu z väzenia vyhla obávanému náporu novinárov. Inšpektorka si v tichu za oknami auta oprela hlavu o opierku zadného sedadla.

V diaľke rozoznala gaustadský kopec a budovu psychiatrickej nemocnice v rekonštrukcii. Pocítila pálenie v jazve pri pravom oku a spomenula si na peklo, keď budovu zachvátil požiar. Kiež by už nikdy neprekročila prah toho miesta. Stefen sa odvážil prerušiť mlčanie.

„Chceš, aby sme zastavili a kúpili niečo pod zub?“

„Ďakujem,“ odvetila Sarah a otočila sa k nemu.

Zbadala obrúčku na jeho prstenníku.

„Máte dieťa?“ spýtala sa.

„Čože?“

Bradou ukázala na prsteň.

Očividne ho tým uviedla do rozpakov.

„Nie, zatiaľ nie. Sme svoji len krátko, chápeš. Vzali sme sa pred piatimi mesiacmi.“

„To ma teší.“

Znova sa rozhostilo ticho.

Čím bližšie k fjordu, tým bol vzduch vlhkejší. Z hlbiny sa plazila hmla a zľahka sa obtierala o karosériu auta.

„Koho poverili vyšetrovaním?“

Veliteľ hneď neodpovedal, obhrýzal si bruško palca.

„Keby to záviselo iba odo mňa, ten prípad by som dal tebe. No dobre vieš, že by to neprešlo na vyšších miestach. Prokurátor nikdy neschváli...“

„Zabudni na to, že budem sedieť so založenými rukami, kým bude niekto z mojich kolegov vyšetrovať vraždu môjho otca.“

„Viem. Práve preto som dal dokopy špeciálnu zostavu.“

„To znamená?“

„Oficiálne nebudeš v prípade vystupovať ako vyšetrovatelka. Poveril som iného človeka. Sľubného mladého absolventa, ktorý ti nechá voľné pole pôsobnosti, aby si mohla spoza opony viesť vyšetrovanie.“

„Určite?“

„Sám som ho prijal.“

„A ak ho niekto vyhodí?“

„Ubezpečil som ho, že ho budem kryť, a aj to urobím.“

„A zvyšok tímu?“

„Iba zopár ľudí, aby sa minimalizovalo riziko úniku informácií. Súdneho znalca poznáš. Thobias Lovsturd.“

Spomenula si na srdečný vzťah, ktorý počas vyšetrovania v gaustadskej nemocnici nadviazala so starým a trochu pochýbým súdnym lekárom. O jeho lojalite nepochybovala.

„Pokiaľ ide o vedeckú stránku vyšetrovania, zveril som ju mladšej začiatovníčke. Si pre ňu vzor. Bude mlčať ako ryba. A keby sa vyskytli nejaké opletačky, aj ona sa môže spoľahnúť na moju ochranu.“

Sarah si uvedomila, aké riziká pre ňu Stefen podstupuje.

„Ďakujem,“ povedala.

„Musíš pracovať nenápadne, a najmä buď opatrná. Viac od teba nežiadam. To, čo urobili tvojmu otcovi, svedčí o nenávisti najhrubšieho zrna.“

Ešte jej rezonovali v hlave Stefenove slová, keď uvidela prvé domy v štvrti, kde bývali jej rodičia. Začala ich jeden po druhom rátať, ako to robievala v detstve pri každom návrate po víkende s tvárou pritisnutou na okno auta. Staré duby, ktoré boli kedysi dávno jej priateľmi, dnes hompálali holými konármi ako znetvorenými končatinami. Pokračovala v odpočítavaní, až kým sa hmla nesfarbila modravým svetlom. Policajné majáky.

A potom ho zbadala, ako sa týči na vŕšku. Obrysy jeho masívnej konštrukcie boli čoraz bližšie. Dom jej detstva. Nikdy by jej nezišlo na um, že pri ňom jedného dňa budú policajné majáky predvádzať svoj zlovestný tanec.

Strhla sa zo zamyslenia. Dvere na strane vodiča sa nečakane zaplesli. Stefen stál už vonku a vyhrňal si golier bundy na vyholenú šiju.

Vôňa vlhkej hlíny a zima bodajúca do pokožky prebudili jej otupené zmysly. Podišla k bránke, pred ktorou sa nejasne črtala postava hliadkujúceho policajta.

Zdravou rukou pozdravil nadriadeného, druhú mal v sadre.

„Dôstojník Koll, predstavujem vám inšpektorku Sarah Gerিংenovou,“ prihovoril sa mu Stefen.

Strážnik mierne kývol hlavou na pozdrav a nadvihol trochu privysoko žltočiernu pásku, ktorou zamedzili vstup na pozemok.

Chvíľku sa zdalo, akoby chcel Stefen niečo dodať. No pre Sarah nebolo v tej chvíli nič dôležitejšie, ako vojsť do domu.

Do tichého a sivého skorého rána sa v nepreniknuteľnej hmle, ktorá ich obklopila, ozývalo škripanie jej podrážok na bielom štrku prístupovej cesty. Hmla bola taká hustá, že Sarah chvíľu trvalo, kým rozoznala kontúry starého orecha odnepamäti sa tý-

čiča nad domom. Hrčovitý strom, na ktorý so sestrou liezli a vymýšľali si príbehy o pirátoch a krajinách s detskými hrdinami. Pred očami sa jej vybavil otec, ako hrabe suché lístie, a mama volajúca k stolu.

„Sarah... Si v poriadku?“

Mlčky sa znova pohla vpred.

Vchodové dvere boli privreté. Keď ich chcela otvoriť, niekto ju chytil za plece. V zlomku sekundy schmatla za zápästie ruku, ktorá na ňu siahla, a bola by ju vykrútila, no v poslednej chvíli sa spamätala.

Stefen hľadel na ňu s obavami zmiešanými s bolesťou. V pomykove uvoľnila zovretie.

„Už nie si vo väzení...“

Gestom mu naznačila, že sa ospravedľňuje.

„Nezabudni na toto,“ pripomenul Stefen a podal jej pár gumených rukavíc a návleky na nohy.

V predsieni stál na zvyčajnom mieste odkladací pult z bielej jedle. Ťažký luster tu visel v celej svojej hrozivej nádhere. Sarah stúpila na prvý schod a jedna doska zaškrípala. Lata, ktorej opravu mama ustavične otcovi pripomínala, no on trávil celé dni v záhrade alebo osamote v pracovni. Stúpala vyššie. V hrdle a žalúdku jej znova navrela hrča. Do pľúc sa jej dostávalo čoraz menej kyslíka. Na poschodie vyšla celkom udýchaná. Stefen už na ňu čakal pred dverami na konci chodby. Viedli do otcovej pracovne, z ktorej prenikalo nemocničné svetlo.

Oprela sa o stenu. Stefen sa pohol, že jej pomôže, no zdvihol ruku. Silou vôle napla svaly, a keď vykročila, znova pripomínala inšpektorku, ako ju poznali kolegovia: pokojnú, no odhodlanú. Stefen jej podal plynovú masku.

„Zatiaľ nemáme výsledky z prvých odobraných vzoriek. O chvíľu pochopíš, prečo sme opatrní.“

Zarazene si nasadila masku a pritiahla popruhy.

Nicolas Beuglet
DIABOLSKÝ OSTROV

Z francúzskeho originálu Nicolas Beuglet: *L'Île du diable*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve XO Editions v Paríži v roku 2019,
preložila Zuzana Szabóová.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,
Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 346
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Jazyková redakcia Viliam Hlavatý
Návrh obálky Tomáš Cikán
Sadzba Tomáš Cikán
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046